

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I forrige Rigsdagssamling fremsatte Justitsministeren for Rigsdagen Forslag til Lov om Naturfredning m. m., se Rigsdagstidende 1915—16, Tillæg A. Sp. 3531—52. Lovforslaget, der blev forelagt i Folketinget, blev efter 1ste Behandling henvist til et Udvalg, der atter nedsatte et Underudvalg. Dette afgav en foreløbig Beretning til Udvalget, hvorefter Forslaget behandledes i en Række Udvalgsmøder, ligesom der afholdtes to Konferencer med Justitsministeren. I Udvalget var der Enighed om at foreslaa at lade de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser, som tog Sigte paa Fredning af Bygninger, udgaa af Forslaget og at anmode Undervisningsministeren om at fremsætte et selvstændigt Lovforslag om denne Sag.

Angaaende den egentlige Naturfredning blev der i Underudvalget opnaaet Enighed om forskellige Ændringsforslag, hvorimod der med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelser om Færdselsret herskede divergerende Meninger. Da det heller ikke i Udvalget lykkedes at opnaa Enighed om dette Punkt, vedtog Udvalget enstemmigt at afslutte Sagens Behandling i nævnte Rigsdagssamling med en Beretning, se Rigsdagstidende 1915—16, Tillæg B. Sp. 3155—3200, idet Udvalget udtalte, at det er alle Udvalgsmedlemmers Ønske, at Lovforslag om saavel Naturfredning som Bygningsfredning snarest maa blive forelagt paany.

I Henhold hertil forelægges nærværende Lovforslag, i hvilket der paa næsten alle væsentlige Punkter er taget Hensyn til de af Underudvalget fremsatte Ønsker med Hensyn til Naturfredningen, ligesom der af Undervisningsministeren vil blive fremsat et særligt Lovforslag angaaende Bygningsfredning.

I det følgende vil der blive gjort nogle Bemærkninger til de Paragraffer, som enten er nye eller i væsentlig Grad adskiller sig fra Reglerne i det i forrige Rigsdagssamling fremsatte Forslag, medens man med Hensyn til de Paragraffer, der i det væsentlige svarer til det tidligere Forslags Bestemmelser, kan nøjes med at henvise til Bemærkningerne til dette Forslag.

ad § 1.

Denne Paragraf, der i Korthed udtrykker Lovens Hovedformaal, er i Formen

ny, men svarer — bortset fra de Ændringer, der følger af Indskrænkningen i Lovens Formaal — i Realiteten til § 1, 1ste Stykke, i det ældre Forslag.

ad § 2.

Det tidligere Forslags Bestemmelser om en særlig Fredningskommissær samt en af 5 à 6 Medlemmer bestaaende Fredningskommission for hver By og hver Amtsraadskreds har man under Hensyn til Underudvalgets Ønske og de i Tinget faldne Udtalelser opgivet, idet man nu foreslaar et Fredningsnævn for hver Amtsraadskreds samt for København, altsaa i alt 22. Medlemmernes Antal er, Formanden iberegnet, indskrænket til 4, hvoraf de to udnævnes af Statsmyndigheder, de to andre af kommunale Repræsentationer. Naar der ved Loven ikke — saaledes som ved det tidligere Lovforslag — paalægges Landkommunerne nogen Pligt til at deltage i Erstatnings Udredelse, se Forslagets § 13, synes der heller ikke for Landkommunernes Vedkommende at være Grund til at lade en Repræsentant for den Kommune, i hvilken Ejendommen ligger, indtræde i Nævnet; Købstadkommunerne vil blive repræsenterede gennem det af Købstadforeningen valgte Medlem.

ad § 3.

Underudvalget har ønsket, at den af Ministeriet foreslaaede Appellinstans, Overfredningskommissionen, skulde bortfalde, og at der i Stedet for skulde være Adgang for Ejeren af vedkommende Ejendom til, saafremt han var utilfreds med det ham af Fredningsnævnet tilkendte Erstatningsbeløb, at lade Erstatningen fastsætte ved Vurdering af uvildige, af Retten udmeldte Mænd. Ministeriet maa imidlertid formene, at meget væsentlige Hensyn taler for at bibeholde Forslaget om en egentlig Appellinstans, i hvilken der er en passende Repræsentation for Domstolene. Overfredningsnævnet er først og fremmest tænkt som et Værn for de privates Interesser, i hvilke en Fredningskendelse kan gribe meget alvorligt ind, se § 14. At lade Fredningskendelsens Hensigtsmæssighed prøve ved Domstolene er efter Sagens Natur udelukket, og dette vilde forøvrigt heller ikke være nogen ønskelig eller be-